

நவீனப் பெண்கவிஞர்களின் கவிதைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனை

சு. செல்வகுமாரன் அ.*

அ* தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர்-608002, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Feminist thought in the poems of modern women poets

S. Selvakumaran a,*

^a Department of Tamil, Annamalai University, Annamalainagar-608002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

ss11399@annamalaiuniversity.ac.in

Received: 07-06-2021

Revised: 12-09-2021

Accepted: 14-09-2021

Published: 17-09-2021

ABSTRACT

The poems of women poets have recently gone beyond the status of talking about women's life through feminist ideas and speaking of women's liberation. Some people's writings arise based on feminist theoretical definitions. There are differences between theoretical ideas naturally within a work and the creation of a work standing within the theory. If a work is created based solely on theory, it can distort creativity itself. But there are two different conditions, including this tendency, in the poems of modern women poets. They vary depending on the understanding of the poets. This article deals with feminism in the poetic tendencies of contemporary women poets like Lena Manimegalai, Vijayalakshmi, Kuttirevathi, Sugirdharani and others.

Keywords: Female Uprising, Radical Feminism, Consciousness, Society, Creation, Life, Women's Liberation, Patriarchy, Sexual Domination

முன்னுரை

பெண்களின் எழுச்சியால் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் உலகில் தோற்றம் கொண்டன. பெண்ணிய அமைப்புகளின் உருவாக்கம் நிகழ்ந்தன. அவைகளின் கூட்டுச் சிந்தனைகள், செயல்களின் வளர்ச்சியால் பெண்கள் அனைத்து நிலைகளிலும் எழுச்சியையும் வளர்ச்சியையும் நோக்கி பயணிக்கலாயினர். பெண் எழுச்சியும், பெண்ணியச் சிந்தனையும், பெண்ணியக் கோட்பாடும் ஒன்றோடு ஒன்று தழுவி வளர்ந்தன. இதன் ஒரு அம்சமாக எழுதத் தொடங்கிய பெண்களில் தமிழ்ச்சூழலில் எழுத வந்த நவீனப்பெண்கவிஞர்களான லீனா மணிமேகலை, சுகிர்தராணி, குட்டிரேவதி, விஜயலெட்சுமி போன்றோரின் கவிதைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைப் போக்கு எத்தகையதாய் உள்ளது? என்பதை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

பெண்ணியம் - ஒரு புரிதல்

பெண்ணியம் பெண்களின் மேம்பாடு சார்ந்த சிந்தனை, செயல் நோக்கத்திற்கு எதிராக அமைந்த கருத்து நிலைகளையும், செயல்களையும் தகர்ப்பனவாக உருவாகி வளர்ச்சி பெற்ற ஒன்று. குறிப்பாக சமூகத்தில் பெண்ணுக்கு ஏற்படுகின்ற பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்து அவற்றை வேரிலிருந்து முற்றிலும் களைவதாகவே பெண்ணியச் செயல்பாடுகள் அமைகின்றன. தொடக்ககாலத்தில் மிதவாதப் பெண்ணியச் செயல்பாடுகளின் மீதான நம்பிக்கை குறைகிறபோது அவற்றில் இருந்து கிளைத்தெழுகின்ற ஒன்றாகத் தீவிரவாதப் பெண்ணியம் தோற்றம் பெறுவதையும் அதன் பன்முகப் பார்வை கொண்ட வளர்ச்சி

நிலைகளையும் பார்க்க முடிகிறது. இலக்கியரீதியாகப் பார்க்கின்ற போது பெண்ணியம் பெண்களால் மட்டுமே எழுதவும் பேசவும் வேண்டிய ஒன்றாக கருதினார்கள். பின்னர் வந்த காலகட்டத்தில் இதிலும் மாற்றங்கள் வரலாயின.

குட்டிரேவதியுடனான நேர்காணல் ஒன்றில் ஆண் எழுத்து, பெண் எழுத்து என்று இலக்கியத்தைப் பிரித்து பார்ப்பதில் உங்களுக்கு உடன்பாடு உண்டா? என்ற ஒரு கேள்விக்கு அவர், “பெண் எழுதினால் பெண் மொழி, ஆண் எழுதினால் ஆண் மொழி என்று பிரிப்பது சரியல்ல. எழுத்தில் மனோபாவம் சார்ந்துதான் ஆண் மொழி, பெண் மொழி என்று இருக்க முடியும். ஒரு ஆணிடம் இருந்து சிறந்த ஒரு பெண் மொழி வெளிப்படலாம். சில ஆண் இயக்குநர்களின் திரைப்படங்களில், அதில் வெளிப்படும் பெண்களின் உலகம், ஆச்சர்யமூட்டும் வகையில் நுட்பமாக இருப்பதை கவனித்திருக்கிறேன். ஒரு பெண்ணால் மட்டும்தான் அது சாத்தியப்படும் என்று தோன்றும். ஆனால் அங்கே அது ஆணால் சாத்தியப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஆண் எழுத்து, பெண் எழுத்து என்று பார்க்க வேண்டிய நிர்பந்தம் ஒரு கட்டத்தில் இருந்தது. இப்போது அதனை கடந்து தமிழ் பெண் கவிஞர்கள் வந்துவிட்டார்கள்...” என்பதாக சொல்லும் பதில் முக்கியமானதாகிறது. இது பெண்ணியம் குறித்த ஒரு புரிதலை நமக்கு தருகிறது

லீனா மணிமேகலையின் கவிதைகளில் பெண்ணியக் குரல்

கவிஞர் லீனா மணிமேகலை பரத்தையருள் ராணி கவிதைத் தொகுப்பு, செங்கடல், தேவதைகள், பலிபீடம், மாத்தம்மா, போன்ற ஆவணப்படங்களின் வழியாகவும் அறியப்படுபவர். 2008 ஆம் ஆண்டிற்கான கனடா தமிழிலக்கியத் தோட்டத்தின் “இயல்” கவிதை விருதைப் பெற்றவர். இவரது கவிதைகளை கோட்பாட்டுரீதியாக அணுகுகிறபோது தீவிரவாதப் பெண்ணியக்குரல் அழுத்தமாக ஒலிப்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது. லீனாவின் கவிதை குறித்து பேசும் மாலதி,

“லீனா மணிமேகலையின் கவிதைகள், நவீனத் தமிழ்க் கவிதையில் புதுமொழியில் விதவிதமான பாலியல் பிம்பத்தையும், கொதிப்புகளையும் பெரும் உக்கிரத்துடன் வீசி எறிகின்றன. சங்ககால அகப்பாடல்களின் உள்ளுறையாகவும், திருக்குறள் காமத்துப்பாலின் மெல்லியக் கீற்றுகளாகவும், ஆண்டாளின் உடலை ஆன்மீக வெளிக்கு கடத்தும் ஏக்கங்களாகவும் தொடரும் தமிழ்ப்பாலியல் கவிதைகளின் தொடர்ச்சியாக லீனாமணிமேகலை கவிதைகள் அமைகின்றன” (Deepa, Mariya Reegan, Kumar, 2010) இது அவரின் கவிதைமொழி குறித்த ஒரு புரிதலைத் தருகிறது.

ஒரு கவிதையில் பெண்களைப் பற்றி பேசும் லீனா மணிமேகலை ஆண்கள் நாக்கில் பல்லு படாமல் துவேசவார்த்தைகளை எளிதாகச் செல்லிச் செல்வதை தமக்கே உரித்தான கடுமையான மொழியால் எதிர்கொள்கின்றார்.

“64 தந்திரங்கள் தெரிந்தவள்

பணம் பறிப்பவள்

காரியத்திற்கு படுப்பாள்

எல்லாம் தெரிந்தவள் போல் நடிப்பாள்

எண்ணிக் கொண்டே “ள்” விசுவதியை

அழுத்தியதில் நாக்கறுந்தவள்

முனை சறுக்கிச் செத்தான்.

நச்சுப் பாம்பு

தீ வினை வைப்பவள்

செய்திபரவியதில்

கூடிய மக்கள் நெரிசலில்

சன்னல் வெடித்து

மொத்த பேரும் செத்தனர்” (Leena Manimekalai, 2013)

மேலும், தன் கவிதைகளில் யோனி, முலை, தூமை போன்ற பெண்ணின் உடல் மொழிகளை அதிகம் முன்னிறுத்தி பேசும் இவர் பெண்ணை முழுமையாக அனுபவித்துக் கொள்ளும் ஆண்களில் பலர் பின்னர் திட்டமிட்டு பெண்ணை இழிவுபடுத்தும் வகையில் இச்சொற்களை பயன்படுத்துகின்றனர் என்கிறார். இதனை கேள்விக்குள்ளாக்கும் விதமாக தனது கவிதை ஒன்றில் யோனியை முன்னிறுத்தி எதிர் உரையாடலையும் நிகழ்த்துகிறார்.

“என் யோனி

வாயாடி

தொட்டாஞ் சிணுங்கி

சித்திரக்காரி

பயமறியாதவள்

புதியவள்

என் யோனி

காட்டருவி

நத்தைகள் ஊரும் கடற்கரை

குழந்தைகள் ஓட்டும் தோணி

வெயில் தின்னும் கூழங்கல்

பாம்பு புத்து” (Leena Manimekalai, 2013)

இங்கு யோனியை தீர்ந்தோ, மறைந்தோ போகாத, உலகினையே ஆட்டம் காணவைக்கும் ஒன்றாக அடையாளப்படுத்துகிறார். இதுவும் தீவிரவாதப் பெண்ணிய மொழியின் ஒரு அம்சமாக பார்க்கத்தக்கன. தனது கவிதை எழுத்து பற்றிக் குறிப்பிடும் லீனாவின் கருத்தும் இங்கு முதன்மை பெறுகிறது. “ஒழுங்குகளை மீறும் களிப்பை நான் ஆற்றலாக்கும் போது கவிதை என்னை எழுதச் சொல்லிக் கேட்கிறது. ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்கு இடைவிடாமல் மாறிக் கொண்டிருக்கும் முடிவற்ற இயக்கமாக கவிதை வினையாற்றுகிறது. ஏற்கனவே உள்ள அர்த்தங்களை மறுதலிப்பதும் சிதைப்பதும் புலன்கடந்த அணுகுமுறைக்கு மாற்றுவதுமான கலகமாக கவிதை விளைகிறது. சமூக மதிப்பீடுகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்து, மாற்று அழகியலுக்கான களமாக, கவிதை முயற்சிக்கிறது.” (Leena Manimekalai, 2013) இக்கூற்று இயல்புக்கு மாறான மாற்றுக் கருத்தியல்சார் கவிதை எழுத்தை அவர் முன்னெடுத்திருப்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

ஆணின் அதிகாரத்துக்கு எதிராக - கனலி விஜயலெட்சுமி கவிதைகள்

கவிஞர் விஜயலெட்சுமி தமிழ் இணைப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருபவர். பெண்ணிய ஆய்வுகளிலும், மலையாள, தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளிலும் தொடர்ந்து தம்மை ஈடுபடுத்தி வருபவர். பெண்ணிய கவிதையாக்க முயற்சியிலும் வெற்றி கண்டுள்ளார். இவர் தமது கவிதை மொழியினை ஆண்களுக்கு எதிராக தீவிரமாக ஏவியவர். “தொடக்கம் முதல்” என்ற ஒரு கவிதையில் ஆணைப் பார்த்து நீ இன்று உனது என்று அடையாளப்படுத்தும் உன் அடையாளங்கள் யாவும், அடிமைத்தளையின் பெரு வெடிப்பிலிருந்து பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டவை. உணராமல் நீ உரிமை கொண்டாடுகிறாய். ஆட்டத்தை கலைத்து மீண்டும் தொடக்கம் முதல் விளையாடுவோம் வா என கூச்சலிடுகிறார்.

இன்னொன்றான “ஐயோ சாமி” கவிதையும் ஆண்களை மிகத் தீவிரமாக விமர்சிக்கின்றது. முட்டை உடைந்த மூன்றுநாள் போக்கை தீட்டாய் அடையாளப்படுத்தி கோயில் செல்ல விடாது குடிசையில் இருத்தினீர். நிர்மால்ய பூசைக்காய் தேவனைத் தொட்டுத் தடவி அங்கம் கழுவி ஆசாரங்கள் செய்து சாந்தி செய்ய பெண் பூசாரிகள் வேண்டாம் என்றீர் என்பதாய் தொடரும் இந்த கவிதை,

“தேவியின் உடைகளைந்து

தேகம் கழுவி

பின்னால் பிட்டவளைவில்

தண்ணீர் ஊற்றி

முன்னால் முலைக்காம்புகளை

மெல்லத்தடவி

ஒடுங்கிய இடுப்பை

இறுகத் தேய்த்து

மொத்தமாய் தடவி

முழுஅலங்காரமும்

ஆசாரமாய் செய்ய

பூசாரினி வேண்டாம் என்கிறீர்” (Kanali Viyayalakshmi, 2017)

என்கிறது. மட்டுமல்லாது இந்நிலை அனைத்து மதங்களுக்கும் பொருந்தும் என்பதையும் கவிதையில் எடுத்துச்சொல்கிறார். இஸ்லாம் குறித்து பேசுகின்ற போது வாங்கு ஒதிட வன்குரல் அன்றி மென்குரல் ஒலித்தால் பக்தி போய் காமம் பீறிட்டிடுமோ எனக் கேள்வி எழுப்புவதும், கிறித்தவம் குறித்து விமர்சிக்கின்ற போது பாவமன்னிப்பு என்று பலரது அந்தரங்கம் கேட்டு மகிழ் போட்ட அங்கியை கழற்றி என்னிடம் தந்தால் பிழைத்திடுவதென்னவோ என்றும் மிகக்கடுமையான மொழிகளால் ஆண் சமூகத்தை விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்குகிறார். இந்த கவிதைமொழி தீவிரவாதப் பெண்ணியம் என்ற ஒரு நிலையில் இல்லாமல், ஆன்மீகப் பெண்ணியம் என்ற தளத்திலும் பொருத்திப் பார்க்கத்தக்கதாக விளங்குகிறது.

“கைக்குள் ஒரு கனல்” எனும் கவிதையினையும் ஆணாதிக்கப் போக்கிற்கு எதிராக மிக அடர்த்தியாகவே இவர் முன்வைப்பதைக் காணலாம்.

“உனக்குப் பிடித்த வடிவில்

உனக்குப்பிடித்த அளவில்

உனக்குப் பிடித்த இடத்தில்

உனக்குப் பிடித்தது போல்

கத்தரித்து கட்டமைத்து

வைத்துக் கொள்ள

நான் என்ன போன்சாய் மரமா?” (Kanali Viyayalakshmi, 2017)

என கேள்விகேட்பதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக விளங்குகிறது. ஆணாதிக்கப் போக்கு பற்றிக் குறிப்பிடும் அரங்க மல்லிகா, “தந்தைவழிச் சமூகத்தில் பெண்ணை ஆண் ஆளுதலும், பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு ஆட்படுத்துதலும், பெண்ணின் அனுமதியின்றி நிகழ்வதாகும். இதில் பெண்ணின் உடல், வணிக நுகர்பொருள் ஆக்கப்படுகிறன. தந்தைவழிச் சமூகத்தில் பாலியல் வன்முறைகளோடு

சாதியக் கொடுமைகளும் நிகழுகின்றன. சாதிக்காழ்ப்புணர்வால் எழும் போராட்டங்களிலும் பெண்தான் முதலில் தாக்குதலுக்குப் பலியாகிறாள். இதனால் பெண்ணின் உடல், மனம், ஆகியன பாதிக்கப்படுகின்றன. எனவே வன்முறை என்பது ஆண் ஆதிக்க உணர்வின் வெளிப்பாடே என ஊகிக்கலாம்.” (Aranka Mallika, 2015) எனும் கருத்தும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்.

குட்டிரேவதி கவிதைகளில் பெண்மொழி

குட்டிரேவதி திருச்சி மாவட்டம் திருவரம்புரைச் சேர்ந்தவர். சித்தமருத்துவப் பட்டம் பெற்றவர். ஆண்மைய எதிர்ப்பு மற்றும் பெண்ணியச் செயல்பாட்டில் தீவிரமாக கவனம் செலுத்தியவர். ஒரு இயக்கமாகச் செயல்பட விரும்பி தொடக்க காலத்தில் பனிக்குடம் என்ற இதழை நடத்தியவர். மேலும் பெண்களுக்கான திரைப்பட இயக்கமான கண்ணாடி அமைப்பின் அமைப்பாளராகவும் விளங்கியவர். உடலின் கதவு, முலைகள், பூனையைப் போல அலையும் வெளிச்சம், இடிந்தகரை, முள்ளிவாய்க்காலுக்குப் பின் (ஈழத்து கவிதைகளின் தொகுப்பு) போன்ற கவிதை நூல்களின் வழியாகவும் அறியப்படுபவர்.

இவர் தனது “பெண்கள் விடுதி” அணையை மீறும் நதிகள், எனது நாட்குறிப்பு, நவீனக் குறியீடுகளின் சுயமை போன்ற பல கவிதைகளின் மூலம் ஆண் மையவாதம், உடல்மொழி என வேறுபட்டதனம் சார்ந்து பெண்ணியச் சிந்தனையை எடுத்துரைத்துள்ளார். இவை அனைத்துமே தீவிரவாதப் பெண்ணியத்தின் மொழியாக இனங்காணத்தக்கன.

“நவீனக் குறியீடுகளின் சுயமை” எனும் கவிதையில் நகரத்தில் முட்டைகளை இறக்கி வைக்க ஓர் உள்ளங்கையின்றி கணக்கின்றது என் வயிறு என்றும், இப்பொழுதே பறந்து செல்லவில்லையெனில் முட்டைகள் இறுகி ஒரு பாறையாகி மண்ணோடு எனை அறைந்துவிடக்கூடும் என்றும் பெண்மைக்கான நெருக்கடியினையும் விடுதலையினையும் புலப்படுத்தும் குட்டிரேவதி, இறுதியாக விதை தூர்ந்த கனிகளையும் கருவழிந்த பறவைகளையும் பெண் சார்ந்த நவீனக் குறியீடுகளாக காண்கிறார்.

“சமூக அடுக்கின் விளிம்புநிலையில் தன் வாழ்க்கையை நடத்தி வரும் நிலை, வரலாறுகள் ஏதுமற்று உணர்வுகள் மறுக்கப்பட்ட, காயடிக்கப்பட்ட நிலையில் தன்னை மீட்டெடுத்தல் படைப்பின் வழி பெண்ணிற்கு சாத்தியமாகியுள்ளது. நுகர் பொருளாக மட்டுமே தொடர்ந்து சமூகத்தின் கண்களுக்கு ஆட்பட்ட பெண்ணினம் படைப்புத்தளத்தில் கூடுதல் ஆற்றலுடன் செயலாற்றத் தொடங்கியுள்ளது. அகம் சார்ந்தும், புறம் சார்ந்தும் தன் படைப்பு மனோ நிலையின் உச்சத்தினை சில பெண் படைப்பாளிகள் தணிக்கையற்றுப் பதிவு செய்ய முன்வந்தனர். அவை உடல் மொழியாகவும் பெண்மொழியாகவும் கிளைத்தன” (Rajalakshmi, 2012) எனும் கருத்து இங்கு பதிவுக்குரியது.

“எரிசக்தி” என்ற கவிதையில் ஆண்களோடு உரையாடும் குட்டிரேவதி வலிகளை உச்சரித்து, பேசத் தெரியாத தனக்கான வழிகளைத் தேடி கண்டடைய விரும்பாது புடவையை ஒதுக்கி நடக்கும் பெண்களைத்தான் உனக்கு பிடிக்கும். ஆனால் நானோ உணர்வுகளின் குவியல். பெண்களை சமமாக நடத்தும் வளர்தேசத்தில் வாழ விரும்பும் விடுதலைப்பறவை என்று தம்மை இனங்காட்டுகிறார்.

“ஒரே பிறப்பில்

அழவும் சிரிக்கவும் ரசிக்கவும்

பொழியவும் எரிக்கவும், மகிழவும்

அழியவும் ஜனிக்கவும் பூத்தவள்...

மண்வாசனையும் மலைத்திமிரும்

நதியோட்டமும்

என்னுள் கிளர்ந்தெழுவதைக்

கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை

நவதுவாரங்களின் வழியாகவும்

கனவுகள் பீறிடுகின்றன

ஜனங்கள் திரளும் நிஜக்காட்டில்

வேட்கைப் பெருக பெருக

வேட்டையாட அலைகின்றேன்” (Kutti Revathi, 2003)

என்று தனது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதோடு தமக்கு எதிரானவர்களை அழிக்கத் துடிக்கும் வலிமையான மொழியைப் பிரயோகிக்கிறார். மீளவும் கன்னத்தில் உருண்டு உதிரும் கண்ணீர்த்துளிகளைச் சாட்சியாக்கி உன்னிடம் கருணை சம்பாதிப்பதில் எனக்கு விருப்பமில்லை என்று ஆணை எதிர் கொள்கின்ற தீவிரவாதப் பெண்ணிய மொழியாகவே முன்வைக்கின்றார்.

“உனக்கான படிமக் கவிதை” ஆண் வாழ்வின் பெரும் பகுதி பெண்களால் ஆனது என்பதை நினைவுப்படுத்துகின்றது. பெண்ணினிர் ஆணில்லை என்பதை பேசும் இக்கவிதை,

“சிறுபொழுதும் சுடுமணலில்

நடை பொறுக்காமல்

நிழலுக்குள் ஓடி நிதானிக்கும்

வெற்றுக் கால்களின் தவிப்பு நீ” (Kutti Revathi, 2003)

என்று குறிப்பிடுவது ஆணின் யதார்த்தத்தை உணர்த்துகிறது.

சுகிர்தராணி கவிதைகளில் - தலித் பெண்ணியம்

தமிழ்ச் சூழலில் கவிதை எழுத வந்தவர்களில் சுகிர்தராணியின் குரல் தலித் பெண்ணியக் குரலாக ஒலிக்கின்றது. தலித் மக்களுக்கு நேரும் அனுபவங்களை கவிதை வழியே அடர்த்தியாகச் சொன்னவர். வேலூர் மாவட்டம் லாலாப் பேட்டையைச் சேர்ந்த இவர் இப்படிக்கு ஏவாள், இரவுமிருகம், தீண்டப்படாத முத்தம் என்பதாக பல கவிதை நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர். சுகிர்தராணியின் எழுத்து தலித்பெண்ணியம், தீவிரவாதப்பெண்ணியம் எனும் இருநிலை சார்ந்ததாக அமைகிறது.

தலித் மக்கள் இயல்பான பெண்ணிய ஒடுக்குமுறையோடு, உயர்சாதி மக்களின் சாதிய ஒடுக்கு முறையையும் ஒரு சேர எதிர் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இங்க இதனை எதிர்கொள்வதற்கு தலித் பெண்ணியம் தேவையாய் இருக்கிறது. தலித் பெண்ணியம் தலித் பெண்களுக்கு நேரிடுகின்ற பாலியல் சுரண்டலை, அத்துமீறலை எதிர்கொள்கிறது. இதனை “புயல்சின்னம்” எனும் கவிதையில் எடுத்துரைக்கும் சுகிர்தராணி தன் உடலையே ஆயுதமாக்குகின்றார். மயிர்கள் சிரைக்கப்படாத தனது நிர்வாணத்தை அழிக்கப்படாத கம்பீரம் நிறைந்த காடுகளோடு ஒப்புமைப்படுத்தி பேசுகின்றார். மேலும் கவிதை தலித்பெண்கள் மீது நிகழ்த்தப்படும் பாலியல் சுரண்டலாகவும் விரிகிறது.

“இயற்கையின் பிஞ்சு நிறத்தில்

ஆழ்ந்துகிடக்கும் என்னுடலை

தூர நின்ற கவட்டுக் குச்சியால்

கிளறிப் பார்க்கிறாய்” (Sugirtharani, 2010)

எனும் அவர் தமது எதிர்ப்பை பறைசாற்றுகின்றபோது தன் கண்களின் தீட்சண்யமானப்பார்வை அவனது பாலுறுப்பைத் தளர்ப்பண்ணுவதாகவும், நெடுமரத்தின் சரியும் ஓசையென இசைக்கப்படும் தன்பாடல் அவனை கோபமுட்டுவதாகவும், தனது விரல்கள் பசிய கற்றாழையின் கூராக நிமிர்வதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். இப்படியாக தனது எதிர்வினையை பதிவு செய்யும் சுகிர்தராணி அவன் அவிழ்த்த ஆடையை இறுக்கிப் பிடித்தவாறு நகரத்தெருக்களில் ஆதிவாசி ஒருத்தி கரை கடப்பதாக

சொல்லிக் கொண்டே ஓடுகின்றான் என்பதாக எழுதுவதன் மூலம் ஆண்களை பெரும் பதற்றத்துக்கு உள்ளாக்குகிறது இந்த கவிதை.

இன்னொரு கவிதையிலும் பாலியல் வன்மத்தை பெண்கள் எதிர்கொள்வது குறித்து பதிவு செய்கின்ற போது எனது உடல் உன் விருப்பிற்கேற்பவார்களால் இழுக்கப்பட்ட தோலால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. ரத்தம் தெறிக்கின்ற என் துவாரங்களிலிருந்து வெளிக்கிளம்புகின்ற கயிறுகளின் நுனிகள் உன்கைகளுக்குள் சுருண்டு இருக்கின்றன. எனது உடலோ அவையின் குறுக்குத்தக்கைபோல தளர்வும் விறைப்புமாக ஒலி எழுப்புகின்றது எனத் தொடர்ச் செய்யும் கவிதையில்

“உன் வாயிலிருந்து
புறப்படும் வன்மக்காற்று
திடவடிவில் திரண்டிருக்கிறது
ரோமங்கள் அற்ற
என் முலைகளின் மேல்
மெல்லக் குரலெழுப்பி
தொண்டை அதிர்விலிருந்து
நெருப்பெடுத்துக் கொள்கிறேன்
உருகத் தொடங்குகிறது
உன் விஷம்” (Sugirtharani, 2010)

என்பதாக குறிப்பிடும் சுகிர்தராணி கவிதையின் இறுதியாக உன்னிலிருந்து விடுபட்ட நான் சிறகு வளர்த்த பட்சியாக பறந்து போகின்றேன் என்றும், என் கறுத்த நிழல் உன்மீது கடந்து போகிறது என்றும் சுட்டுகிறார். இவை யாவுமே தலித் பெண்ணிற்கான குரலாக இனங்காணத்தக்கது.

கத்தரிக்கப்பட்ட மயிர் கவிதையும் பெண்ணை நிலை நிறுத்தும் கனல்பொறிகளாக இனங்காணத்தக்கது. நிலம், ஆறு, வனாந்திரம், மொழி, பனியாறு, பாலை, எரிமலை, புல்வெளி, பறவைகள், விலங்குகள், மழை, வானம், உடல் நீருற்று, நிர்வாணம், காமம், கடல், ஸர்ப்பம், பள்ளத்தாக்கு, பரிசுத்தம் எல்லாமே என்னுடையவை என்று உலகையே பெண்ணுக்கான ஒன்றாக மாற்றிக்காட்டுகிறார்.

“எல்லாம் என்னுடையவை
கத்தரிக்கப்பட்ட மயிர்
மண்ணில் மக்குவதில்லை” (Sugirtharani, 2010)

மேலும் “தோல் பிதுக்கப்படாத குறி” என்ற கவிதையினையும் வன்புணர்ச்சிக்கு எதிராகவே முன்வைக்கின்றார். இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் பெண்ணுக்கு எதிரான வன்புணர்வு நிகழ்வு இன்று அதிகமாகிக் கொண்டே வருகிறது. அது குழந்தைகள், முதியவர்கள் என்ற வயது பாகுபாடுகளைத் தாண்டி ஆண்களால் நிகழ்த்தப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். இவைகளுக்கான எதிர்வாக இந்த கவிதையின் போக்கு அமைகிறது. ஆக சுகிர்தராணியின் கவிதையில் தலித் பெண்ணியமும், அதேவேளை பொது நிலையிலான தீவிரவாதப் பெண்ணியச் சிந்தனையையும் காணமுடிகிறது.

முடிவுரை

ஆய்வுக்குட்படுத்தியுள்ள நவீனப் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் தீவிரவாதப் பெண்ணியம், தலித்பெண்ணியம் ஆன்மீகப் பெண்ணியம் உள்ளிட்ட வேறுபட்ட பெண்ணிய அணுகுமுறைகள் ஆணாதிக்கத்தை கேள்விக்குள்ளாக்குவதாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதை ஆய்வில் கண்டறிய முடிகிறது.

References

- Aranka Mallika, (2015) Tamizh Ilakkiyamum Penniyamum, 5th Edition, New Century Book House Pvt.Ltd, Ambattur, Chennai, India.
- Deepa A., Mariya Reegan. S, Kumar. R, (2010) Penn: Mozhi – Veli, 1st Edition, Parical Pathippagam, India.
- Kamali. T., (2006) Penniya Pataippilakkiyam, First Edition, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Kanali Viyayalakshmi, (2017) Pall(zh) Muran, 1st Edition, Poovarashi Publications, Anna Nagar East, Chennai, India.
- Kutti Revathi, (2003) Poonaiippola Alayum Velicham, 2nd Edition, Panikkdam Pathippagam, Royapettai, Chennai, India.
- Kutti Revathi, (2006) Udalini Kathavu, 1st Edition, Panikkdam Pathippagam, Royapettai, Chennai, India.
- Leena Manimekalai (2013) Parathaiyarul Ranni, Second Edition, Kanavuppattarai, Chennai, India.
- Nadarasan T. S, (2002) Kavithaienum Mozhi, 1st Edition, Sithirai Nilavu Publications, Madurai, India.
- Prema. R., (2015) Penniyam Akalamum Aalamum, Kaavya, Kodambakkam, Chennai, India.
- Rajalakshmi A., (2012) Aakkamum Pennale, 1st Edition, Murankalari Padaippagam, Manale, Chennai, India.
- Sugirtharani, (2010) Iruvu Mirukam, 5th Edition, Kalachuvadu Pathippagam, Nagercoil, India.
- Sugirtharani, (2012) Avalai Mozipeyarttal, 3rd Edition, kalachuvadu Pathippagam, Nagercoil, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License